

Sant Pere d’Osorren istorio txikia

Duela urte asko, mendi berde eta ibai kantarien artean kokatuta, gaur egun Osor herria dagoen lekuan leku eder bat zegoen.

Garai hartan, ez zegoen etxerik edo kalerik. Zuhaitz altuz betetako basoak, lurrezko bideak eta uraren soinu alaia baino ez.

Bi anaia iritsi ziren leku honetara. Langileak eta ametslariak ziren. Denak pozik bizi zitezkeen herri bat eraiki nahi zuten.

Harri eta egurrez lehen etxetxoak eraikitzen hasi ziren. Lorategiak landatu zituzten eta ibaia zeharkatzeko zubi txiki bat ere eraiki zuten. Eta ia dena prest zutenean… arazo bat sortu zen.

“Zer deituko diogu herriari?” galdetu zuen anaia gazteenak.

“Izen garrantzitsua izan behar du!” esan zuen anaia zaharrenak.

Baina ezin izan ziren ados jarri.

Anaia zaharrenak San Petriren izena jarri nahi zion, ausarta eta babeslea zelako.

Anaia gazteagoak, berriz, hartz baten izena jarri nahi zion, basoan hartz handi eta baketsu bat bizi baitzen, beti inori minik egin gabe

ibiltzen.

Apur bat eztabaidatu zuten. Ez asko, baina nahikoa biek sudurra zimurtzeko.

Azkenik, anaia zaharrenari ideia bat bururatu zitzaion.

“Egin dezagun zerbait”, esan zuen. “Bakoitzak irudi bat egingo du. Nik San Petriren irudi bat egingo dut, eta zuk hartz bat. Eta ederrenak emango dio izena herriari”.

Anaia gazteagoari ideia egokia iruditu zitzaion.

Egunetan zehar oso arretaz lan egin zuten. Anaia zaharrenak pazientziaz San Petriren irudia landu zuen. Anaia gazteagoak, kontzentrazio handiz, hartz biribil eta atsegin bat moldatu zuen.

Amaitutakoan, bata bestearen ondoan jarri zituzten.

Biak ederrak ziren.

San Petri babesle eta lasai zegoen. Hartzak indartsu baina jatorra zirudien.

Bi anaiek isilpean begiratu zioten elkarri.

Zer gertatuko litzateke biak berdin ederrak balira?

Zer gertatuko litzateke aukeratzeko beharrik ez balego?

Anaia gazteena barre egiten hasi zen.

“Zer gertatuko litzateke bi izenak erabiliko bagenitu?”

Anaia zaharrenaren begiak zabaldu egin ziren… eta gero irribarre egin zuen ere.

Horrela ez zen eztabaida gehiago egongo. Herriak izen berezi bat izango zuen, basoaren fedea eta izaera gogoraraziko zuena.

Eta horrela jaio zen Sant Pere d’Osor izena.

Egun hartatik aurrera, herria mendien artean hazi zen, jende langile eta jatorrarekin. Eta diote batzuetan, eguzkia zuhaitzen atzean sartzen denean, hartz baten silueta ikusten dela basoan zehar bakean ibiltzen… elizak bere muinotik herria zaintzen duen bitartean.

Eta horrela, ados jartzen ikasi zuten bi anaiei esker, gaur egun ere istorio eder hori gogorarazten duen izen bat jaio zen.